

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1016 ²	Τοῦ ἀποστόλου & εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου Κυριακὴ 16 Νοεμβρίου 2014 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Δὲν μπορεῖς τὸ μεγάλο; Κάνε τὸ μικρό!

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, σὰς πῆ κάποιος, ὅτι ἕνας λύκος ἔγινε ἀρνί, ποιός θὰ τὸ πιστέψῃ; Κανείς. Γιατὶ ὁ λύκος τρώει ἀρνιά. Γεννιέται λύκος καὶ λύκος πεθαίνει. Ὁ λαός μας λέει: «ὁ λύκος τρίχα ἀλλάζει, ἀλλὰ τὴ γνώμη (=τὸ νοῦ) δὲν τὸν ἀλλάζει», μένει λύκος. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲν συμβαίνει στὸ φυσικὸ κόσμο, συμβαίνει στὸν πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ κόσμο. Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι γεμάτοι κακίες καὶ ἐλαττώματα, ποὺ εἶνε σὰν ἄγρια θηρία, καὶ ὅμως αὐτοὶ μπορεῖ ν' ἀλλάξουν, νὰ γίνουν καλοὶ, νὰ γίνουν ἅγιοι. **Ἐνας λύκος μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀρνί**· αὐτὸ μᾶς λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 9,9-13).

Γιὰ νὰ δοῦμε, πῶς γίνονται αὐτὰ τὰ **θαυμαστὰ πράγματα**;

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν ὠρισμένοι ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔλεγαν **τελώνες**, γιατί τὸ ἐπάγγελμά τους ἦταν τέτοιο. Εἰσέπρατταν τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου. Ἀλλὰ στὴν εἴσπραξι ἔκαναν ἀδικίες. Δὲν εἰσέπρατταν τὰ νόμιμα. Ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἰσπράξουν 100 δραχμές, εἰσέπρατταν 200. Τὶς 100 τὶς ἔδιναν στὸ δημόσιο, τὶς ἄλλες 100 τὶς ἔβαζαν στὴν τσέπη τους. Ἔτσι αὐτοί, κλέβοντας τὸ λαό, κατῶρθωναν νὰ κάνουν τεράστιες περιουσίες, νὰ κτίσουν σπίτια καὶ μέγαρα, καὶ νὰ ζοῦν μὲ πολυτέλεια μεγιστάνων.

Ἦταν εὐτυχεῖς; Ὁχι. Γιατὶ ὁ κόσμος τοὺς ἤξερε καὶ δὲν τοὺς ἀγαποῦσε. **Ὅλοι τοὺς μισοῦσαν**. Τελώνης = ἁμαρτωλός, τελώνης = κλέφτης, τελώνης = λύκος τῆς κοινωνίας.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τελώνες αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ **ἅγιος Ματθαῖος** ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Ἀλλάξε ὅμως· ἀπὸ τελώνης ἔγινε εὐαγγελιστής, ἀπὸ κάρβουνο ἔγινε διαμάντι, ἀπὸ κόρακας ἔγινε περιστέρι, ἀπὸ λύκος ἔγινε ἀρνί. Ποιός τὸν ἄλλαξε καὶ πῶς; Ἀκοῦστε.

Ὁ Ματθαῖος βρισκόταν στὸ τελωνεῖο. Ὁ-

πως ἡ ἀράχνη στήνει τὸ δίκτυ της καὶ περιμένει ν' ἀρπάξῃ διάφορα ζώφια, ἔτσι κι αὐτὸς περίμενε ἐκεῖ ν' ἀρπάξῃ ἄνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ληστέψῃ. Ἀλλὰ μιὰ μέρα πέρασε κάποιος, ποὺ ἄλλος σὰν αὐτὸν δὲν ὑπάρχει, κάποιος ποὺ κάνει θαύματα. Τὸ ὄνομά του εἶνε τὸ γλυκύτερο στὸν κόσμο. **Ὁ Χριστός!**

Ὁ Χριστὸς κοίταξε τὸ Ματθαῖο καὶ ὡς καρδιογνώστης Θεὸς εἶδε, ὅτι στὸ βάθος τῆς ἁμαρτωλῆς αὐτῆς ὑπάρξεως ὑπῆρχε κάποιο καλὸ σπέρμα, μιὰ καλὴ διάθεσι, **μιὰ σπίθα**. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι καὶ ὁ πιὸ ἅγιος ἄνθρωπος ἔχει κάποιο ἐλάττωμα, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἁμαρτωλὸς ἔχει κάτι καλὸ μέσα του· καὶ ἂν αὐτὸ τὸ καλὸ κατορθώσουμε νὰ τὸ καλλιεργήσουμε, τότε ὁ κακὸς ἄνθρωπος γίνεται καλός.

Εἶδε λοιπὸν ὁ Χριστὸς, ὅτι στὰ βάθη του ἔκρυβε μιὰ σπίθα. Κι ὅπως ἀπὸ μιὰ σπίθα ἀνάβεις φωτιά, ἔτσι ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴ σπίθα αὐτὴ ἀναψε ἅγια φωτιά στὴν καρδιά τοῦ Ματθαίου, ποὺ ἔκαψε ὅλο τὸ δάσος τῆς ἁμαρτίας. Τὸν κοίταξε καὶ τοῦ εἶπε δύο λόγια: **«Ἀκολούθει μοι»** (Ματθ. 9,9). Ἄσε τὸ τελωνεῖο κ' ἔλα μαζί μου· κ' ἐγὼ θὰ σοῦ ἀναθέσω ἄλλη ἀποστολή. Καὶ ὁ τελώνης, χωρὶς ἀντιρρήσεις, ἀκολούθησε ἀμέσως τὸ Χριστό. Ἡ χαρὰ του ἦταν πολὺ μεγάλη.

Γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ γεγονός, ἔκανε τραπέζι στοὺς συναδέλφους του καὶ ἄλλο κόσμο. Στὸ τραπέζι ἦταν καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς του. Οἱ φαρισαῖοι, ὅταν **εἶδαν τὸ Χριστὸ μαζί μὲ τοὺς τελώνες**, τὸν κατηγόρησαν. Γιὰ ἰδέστε, εἶπαν, μὲ ποιούς συναναστρέφεται... Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀπήντησε μὲ τὰ ἐξῆς λόγια.

Ὅποιος εἶνε καλὰ, δὲν χρειάζεται γιατρό. Στὸ γιατρὸ πάει ὁ ἄρρωστος. Κ' ἐγὼ **ἦρθα γιὰ τοὺς ἀρρώστους**. Οἱ ἄρρωστοι ἔρχονται σ' ἐμένα. **«Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»** (Ματθ. 9,13).

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ Ματθαῖος ἔμεινε πιά **κοντὰ στὸ Χριστό**. Ὅπως τὸ ἀρνὶ ἀκολουθεῖ τὸν τσομπάνο, ἔτσι κι ὁ Ματθαῖος τὸ Χριστό. Κοντὰ του ἦταν ὅταν ἐκεῖνος στὴν ἔρημο εὐλόγησε τὰ ψωμιά καὶ χόρτασε τὸν κόσμο. Κοντὰ του ὅταν περπατοῦσε πάνω στὰ κύματα. Κοντὰ του ὅταν θεράπευε τοὺς ἀρρώστους. Κοντὰ του τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ὅταν τέλεσε τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ εἶπε τὸ «*Λάβετε φάγετε...*» (Ματθ. 26,26). Κοντὰ του τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ὅταν ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα. Κοντὰ του ὅταν ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ στὸ ὑπερῶο τῆς Πεντηκοστῆς ἦταν πάλι ἐκεῖ. Μετά, ὅταν οἱ μαθηταὶ σκόρπισαν σὲ διάφορα μέρη γιὰ νὰ κηρύξουν, ὁ Ματθαῖος πῆρε τὸ ῥαβδί του καὶ πῆγε μακριά, μέσα σὲ ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ κήρυξε τὸ Χριστὸ καὶ τὸ εὐαγγέλιο, καὶ εἶχε μαρτυρικὸ τέλος διὰ πυρός.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξετε ἓνα σημεῖο, ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «*Ἀκολουθεῖ μοι*». Δύο λόγια τοῦ εἶπε, κι αὐτὸς **τ' ἄφησε ὅλα**· καὶ τελωνεῖο, καὶ σπίτια, καὶ λεφτά, καὶ περιουσία, καὶ φίλους, τὰ πάντα, **καὶ ἀκολούθησε τὸ Χριστό**.

Ποιὸς τὸ κάνει σήμερα αὐτό; **Τὸ θεωρεῖτε εὐκόλο**; Γιὰ φανταστῆτε νὰ ἐρχόταν πάλι ὁ Χριστὸς καὶ νὰ πῆγαινε στὸ γεωργὸ τὴν ὥρα ποὺ ὀδηγεῖ τὸ τρακτέρ, στὸν ψαρά τὴν ὥρα ποὺ ρίχνει τὸ δίκτυ, στὸν ἐργάτη, στὸν ὑπάλληλο, στὸν πλούσιο, στὸν ἔμπορο, νὰ πῆγαινε στὸ νομάρχη, στὸ δήμαρχο, στὸν ὑπουργό. Νὰ πῆγαινε καὶ νὰ ἔλεγε: Ἔλα μαζί μου κι ἄφησέ τα αὐτά. Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς θ' ἀκολουθοῦσε τὸ Χριστό; Σήμερα εἶνε ἐποχὴ τοῦ χρήματος. Οἱ ἄνθρωποι ψοφᾶνε γιὰ λεφτά. Χωρὶς λεφτά δὲν κάνουν τίποτα.

Ἄλλὰ ὁ Ματθαῖος δούλεψε χωρὶς λεπτά.

Ἦμουν σ' ἓνα χωριὸ ποὺ δὲν εἶχε παπᾶ. Παρακάλεσα τὸν πρόεδρο· –Βρῆτε ἓναν, εἶτε βοσκὸ εἶτε γεωργό, νὰ τὸν κάνουμε ἱερέα, νὰ χτυπᾶ ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ... Κανείς δὲν βρέθηκε. Μόνο ἓνας αὐθάδης μοῦ εἶπε: –Ἄν μᾶς δώσης, δεσπότη, **τόσα τὸ μῆνα**, γινόμαστε ὅλοι παπᾶδες. –Δὲν σᾶς χρειάζομαι, τοῦ λέω.

Καὶ ὅμως νὰ ξέρετε, ὅτι καὶ σήμερα ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα καὶ πᾶνε κάτω στοὺς ἀγρίους, καὶ κηρύττουν τὸ Χριστό, καὶ θυσιάζονται. **Αὐτοὶ ὅμως εἶνε λίγοι**. Τρία ἑκατομμύρια ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ σκορπίστηκαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος: ἄλλος πῆγε στὴν Ἀμερικὴ, ἄλλος στὴν Αὐστραλία, ἄλλος στὸν Καναδᾶ, ἄλλος

στὴ Γερμανία, ἄλλος ἄλλου. Γιατί πῆγανε; Γιὰ τὸ χρήμα. Γιὰ τὸ Θεὸ πόσοι πῆγαν ἐκεῖ;...

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδῶ δὲν θὰ σᾶς πῶ ν' ἀφήσετε τὸν τόπο σας καὶ νὰ πᾶτε μακριὰ νὰ γίνετε ἱεραπόστολοι. Σᾶς λέω κάτι ἄλλο, πιὸ εὐκόλο. Δὲν μπορεῖς νὰ κάνης τὸ μεγάλο; Ἔ, κάνε τὸ μικρό. Ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς πῶ νὰ σηκώσετε τὸν Ὀλυμπο· θὰ σᾶς δώσω νὰ σηκώσετε ἓνα χαλίκι. Μὴν ἀφήσης λοιπὸν τὸ σπίτι σου. Μεῖνε κοντὰ στὴ γυναῖκα καὶ στὰ παιδιὰ σου. Συνέχισε τὴ δουλειά σου. Νὰ εἶσαι ἐργατικὸς καὶ φιλότιμος· Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο δουλειά! μυρμήγκι νὰ εἶσαι, αὐτὸ θέλει ὁ Χριστὸς. Ἦρθε ὅμως Κυριακὴ καὶ χτύπησε ἢ καμπάνα; Ὁ ἦχος ἐκεῖνος εἶνε μῆνυμα Κυρίου. Τὴν ὥρα ποὺ χτυπᾶ ἢ καμπάνα μᾶς καλεῖ ὁ Χριστὸς. «*Ἀκολουθεῖ μοι*», σοῦ λέει. **Ἔλα, Χριστιανέ μου, νὰ ἐκκλησιαστῆς**. Δὲν σὲ καλεῖ νὰ πᾶς κάτω στοὺς ἀγρίους, γιὰ νὰ γίνης ἐκεῖ κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου· δὲν σὲ καλεῖ νὰ γίνης παπᾶς ἢ ἱεροκήρυκας ἢ κάτι ἄλλο. Ἔλα στὴν ἐκκλησία, σοῦ λέει, ν' ἀνάψης τὸ κερὶ σου καὶ νὰ σταθῆς στὴ θεία λειτουργία. Πόσο νὰ σταθῆς; Μία ὥρα! Ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων...*» μία ὥρα εἶνε. Ὅλη ἡ βδομάδα ἔχει 168 ὥρες, καὶ ἀπὸ τὶς 168 ὥρες 1 ὥρα μᾶς ζητάει ὁ Θεός· κ' ἐμεῖς οὔτε 1 ὥρα δὲν τοῦ ἀφιερώνουμε; Τόσο φύγαμε μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό;

Γι' αὐτὸ σήμερα, ποὺ ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καὶ θαυμάζουμε τοὺς ἥρωες ἐκείνους ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα καὶ ἐργάζονται ὡς ἱεραπόστολοι στὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, κάνω μία ἐκκλησιὰ σὲ ὅλους. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε –ἢ μᾶλλον δὲν θέλετε– νὰ κάνετε τὸ μεγάλο, **νὰ κάνετε τὸ μικρό**. Σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν συγκινεῖσθε καὶ δὲν ἐνδιαφέρεστε γιὰ ἱεραποστολή. Κάποιο καλὸ παιδί σας δὲν τ' ἀφήνετε νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἔτσι φθάσαμε νὰ ἔχουμε στὴν Ἑλλάδα χίλιες (1.000) θέσεις ἱερέων κενές. Τὸ παιδάκι σας θέλετε νὰ γίνῃ δικηγόρος, γιατρός, μηχανικός...· ἀλλὰ παπᾶς ὄχι. Ἐνα μικρὸ χαριτωμένο παιδάκι πῆγαινε στὸ κατηχητικὸ καὶ τοῦ ἄρесе ἢ ἐκκλησία· καὶ λέει στὸν πατέρα του· –Ἐγὼ θέλω νὰ γίνω παπᾶς. – Ἄν τὸ ξαναπῆς, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ σκοτώσω!...

Λοιπὸν; Τὸ ἓνα δὲν τὸ κάνετε, τὸ ἄλλο δὲν τὸ κάνετε, τί Χριστιανοὶ εἶστε; Ἐλάτε τουλάχιστον **τὴν Κυριακὴ μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία**, γιὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φωτιστῆτε· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**